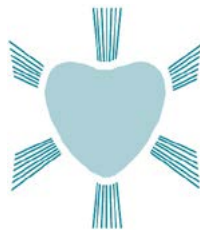

SRDÍČKO

ročník XXIX.
13. 4. 2025

1

VZDUCH BYL JEHO MOŘE

28. října 2024 byl prezidentem republiky vyznamenán Medailí za hrdinství v boji in memoriam můj tatínek, plk. let. RAF Josef Keprt.

Narodil se 28. 6. 1910 v Brně-Husovicích, kde vychodil základní školu a tři roky školy pokračovací. Po vyučení se v r. 1928 přihlásil do Leteckého dorostu v Prostějově a Chebu. Po úspěšném absolvování byl umístěn u Leteckého pluku 2 Dr. E. Beneše v Olomouci. V roce 1934 mu byly uděleny dvě první ceny od tehdejšího ministra obrany Bradáče za nejlepší střelbu z letadla. Za svoji dobrou leteckou službu byl vybrán velením pluku pro potřebu Vojenského leteckého ústavu v Praze-Letňanech jako zkušební pilot. Za mobilizace 1938 zastával funkci velitele roje u svého leteckého pluku.

15. března 1939 a následná okupace zbytku republiky ho zastihuje v Olomouci. Vystupuje aktivně proti Němcům a v dubnu 1939 je gestapem zatčen. Po měsíci ve vězení je propuštěn s pohrůžkou internace v koncentračním táboře Dachau.

Po návratu se dozvídá, že ve Svazu letců v Praze organizují ilegální přechody do zahraničí. Jak píše Josef Keprt ve svém deníku: „...politická situace v Evropě byla

velmi složitá, byl jsem pevně přesvědčen, že válka bude a moje vlastenectví mne nutilo odejít za hranice tam, kde mně bude umožněno bojovat proti nacistům za osvobození vlasti. Proto jsem odjel do Prahy, kde jsem se setkal s kamarády piloty a cestu do Polska jsme 14. 6. 1939 spolu s letci Cukrem, Kašílkem a Mašatou ilegálně v prostoru Ostravy za pomoci železničářů uskutečnili.“ Spolu s mnoha letci po podepsání závazku ve francouzské Cizinecké legii odplouvá Josef Keprt lodí „Castelholm“ do Francie.

Ve Francii je mezi prvními, kteří po prodělání leteckého výcviku na základně v Chartles odchází v prosinci 1939 na frontu. Zúčastnil se bojů nad Maginotovou linií a územím Belgie. Podílel se na sestřelení tří německých letounů.

Po vpádu německých jednotek do Francie prodělal celou francouzskou tragédií nejen ve vzduchu, ale také na zemi. Situaci popisuje Josef Keprt: „*Na přeplněných silnicích, poblíž fronty, kudy jsme projížděli, se pohybovali civilisté, na které německé letectvo záměrně shazovalo bomby a ostřelovalo bezbranné lidi. V Toulouse jsme dostali nová letadla a pokračovali v bojích, bobužel bez dvou kamarádů ze šesti, co jsme spolu létali u dvou francouzských letek. Jak Němci postupovali, tak jsme se přesunovali z letiš-*

tě na letiště, až jsme se ocitli v Perpignanu u španělských hranic. Byl to nerovný boj, ve kterém čsl. letci čestně obstáli a byli vyznamenáni nejvyššími francouzskými řády.“ Jak píše: V Alžíru na pokyn rozhodnutí diplomatického velení v Londýně odjíždí s ostatními čsl. letci do Casablanky a odtud s konvojem štábního kapitána Dudy do Anglie.

Jak pokračuje deník: *„Podle daných instrukcí jsme se nenápadně po skupinkách v noci tajně nalodili na anglickou loď a vypluli neznámo kam. Druhý den jsme zakotvili v Gibraltaru, kde nás přemístili na nákladní loď. Pod ochranou dvou destroyerů, které nás chránili před německými ponorkami, jsme vypluli. Pitná voda byla na příděl, strava většinou konzervovaná. Spali jsme na silných dřevěných podestácích, které byly připraveny k přepravě zboží, přikrytí jedinou dekou. 28 dní na moři jsme se střídali ve službě u lehkého děla, pozorovali kroužení destroyerů, které když zjistili německou ponorku, stříleli na ni sudy hlubinných náloží. Poslední den plavby, za husté mlhy a hučení lodních sirén, jsme zakotvili a po vylodění jsme zjistili, že jsme v Cardifu v Anglii.“*

Po přejezdu do Anglie a podepsání vstupu do R.A.F. je přidělen k nově utvořenému

312. stíhací peruti, se kterou se zúčastnil „Bitvy o Británii“.

Na výzvu vrchního velení anglického stíhacího letectva se hlásí k 96. stíhací peruti R.A.F., která měla za úkol obranu Liverpoolu. V jednom nočním souboji s německým bombardérem nad městem mu vysadil před přistáním na letiště zasažený motor, letoun se otočil na záda a v této poloze došlo k havárii, při které se Keprt těžce zranil. Po rekonvalescenci a s trvalými následky levé paže se vrací k 312. stíhací peruti, stává se velitelem letky a zaznamenává další střelecké úspěchy. Jednou, po boji nad Francií při letu zpět na letiště, mu začal hořet motor a musel seskočit padákem. Jindy, když bombardovali v letu střemhlav vypouštěcí základnu V1, mu zůstala viset pod trupem odjištěná stokilová bomba. Musel se ihned rozhodnout, zda opustit letadlo na padáku nebo riskovat přistání s bombou. Tatínek se rozhodl pro druhý způsob, aby zachránil letadlo. Po hlášení rádiem bylo letiště v rekordním čase vyklizeno a letadlo přistálo. Toť vše ze záznamů v Anglii.

Ve Vojenském archivu v Praze si také můžeme přečíst hodnocení Josefa Keprta velitelem 312. stíhací peruti mjr. let. J. Ambruše:

„Výborný stíhací denní a noční pilot, výtečný střelec s velkým bojovým elánem.“ Jeho osobní a morální vlastnosti jsou hodnoceny těmito slovy: *„Tichý, vytrvalý, osobitý, snaživý, pracovitý a odvážný, houževnatý, skoro neúnavný stíhací pilot, který pracuje bez nároků na uznání.“*

S 312. stíhací peruti se účastní invaze v červnu 1944. Naši stíhači měli za úkol pročesávat vzdušný prostor nad vylodovacími prostorem, podporovat vlastní po-

zemní jednotky, ostřelovat a ničit všechna německá palební postavení. Jak vzpomínal můj tatínek: *„Bylo fantastické, když jsem si v zápalu bojů po pěti letech v cizině uvědomoval, že už to nebude dlouho trvat a vrátím se DOMŮ.“*

Na základě rozhodnutí velitelství je na podzim 1944 převelen k Inspektorátu čs. letectva v Londýně, kde pracuje až do návratu do vlasti v srpnu 1945.

Za šestiletou válečnou leteckou službu byl Josef Keprt vyznamenán čtyřmi Československými válečnými kříži, dvěma medailami Za chrabrost, medailí Za zásluhy I. stupně, francouzským Válečným křížem, francouzskou Vojenskou medailí, britskými medailami a vysokým britským leteckým vyznamenáním D.F.C. Nalétal cca celkem 410 operačních hodin a dosáhl hodnosti štábního kapitána letectva.

V deníku tatínek píše:

„Bylo nás 1000 letců, včetně mechaniků, zbrojářů a jiného pozemního personálu, kteří jsme odešli za hranice, z toho 300 padlo v boji. Že jsem přežil, vděčím osobnímu štěstí, našim mechanikům a j. personálu, kteří nás ošetřovali a připravovali letouny často v podmínkách, kdy dopadaly na letiště bomby. Mnohokrát jsem prožíval štěstí proto, že žiji.“

Po návratu do vlasti působil od 1. 10. 1945 na Letecké vojenské akademii v Hradci Králové jako instruktor střelby a bombardování u výcvikové peruti.

Dekretem MNO z března 1949 byl zproštěn výkonu služby a v listopadu 1949 propuštěn z letectva. Po propuštění z armády se snažil zaměstnat, aby uživil rodinu. V té době byl už ženatý a měl roční dceru. Volných míst bylo hodně, ale pro vyhozeného „západáka“ nebylo žád-

né. Pracoval na různých stavbách v okolí Hradce Králové, těžce a usilovně, minimálně 12 hodin denně, jen aby se zapracoval. Těžká manuální práce zhoršovala jeho zdraví. V roce 1952 je pozván na Vojenské posádkové velitelství v Hradci Králové a upozorněn, že má okamžitě s rodinou opustit byt a vystěhovat se do pohraničí, v lese že je práce dost. S velkou blahouvlí Vojenského posádkového velitelství v Hradci Králové byla odsouhlasena jeho žádost, aby se mohl vystěhovat s rodinou ke své matce, válečné vdově z I. světové války do pavlačové garsonky na Zvěřinové ulici v Brně. Práci sehnal pouze jako nádeník v ZKL Brno-Líšeň. Ačkoli byl za války těžce zraněn s trvalými následky, byl mu přiznán plný invalidní důchod až roku 1965.

Přestože byl komunistickou diktaturou perzekuován a zažil ponížení a zařazení mezi společenský odpad, zůstal člověkem laskavým, přátelským, milujícím svoji rodinu a neustále bránícím své morální hodnoty.

Josef Keprt zemřel v zapomnění v 66 letech 29. 7. 1976 v Brně. Pochován je na Ústředním hřbitově města Brna.

Jarmila Keprtová, redakčně kráceno

ŽIVOT S JEŽÍŠEM NA VOZÍČKU

Marušku známe již dlouho, je to moc vzácný člověk, a tak ji chceme vám představit. Posudte sami... bratři františkáni

S MARIÍ STEINEROVOU se můžete potkat v kostele v Mariánských Horách nebo na některém ze setkání společenství lidí na vozíku i bez něj Vstaň a choď, které vedlo duchovní obnovu před několika dny v Sedlišti u Frýdku-Místku.

„Člověk nesmí hledět na to, co už nemá, ale na to, co může ruku v ruce s Pánem ještě vykonat,“ říká Marie Steinerová.

Začněme od začátku. Kde jste prožila své dětství?

Narodila jsem se v Ostravě a vyrůstala v křesťanské rodině s dalšími třemi sourozenci. Chodili jsme na mše k salesiánům, kteří pořádali tábory i různé duchovní obnovy, jichž jsme se často účastnili.

Kdy jste poprvé pocítila volání k zasvěcenému životu? Co vás zavedlo ke klariskám?

Boží volání jsem cítila od malička, asi někdy od třetí třídy. Od té doby jsem vnímala Boží vábení, a když jsem o tom začala mluvit s knězem, doporučil mi, abych se za to zatím modlila. Od osmé třídy jsem začala intenzivně hledat klášter, do kterého mě Bůh vede. Také jsem chodila na různé duchovní obnovy a jezdila i na františkánská setkání mládeže na Cvilíně. Tam jsem poznala bratry kapucíny, františkány, minority, a když jsem tam uviděla pozvánku na netradiční pobyt v kapucínském klášteře v Olomouci, jela jsem.

Jednoho dne jsme šli navštívit sestry klarisky kapucínky do Šternberku. Když jsem poznala, jak přísně žijí, že mají klauzuru, nemají mobil ani televizi, žijí za mřížemi, úplně mě to vyděsilo a říkala jsem: „Pane Bože, všechno, ale do takového kláštera bych nemohla vstoupit. To po mně, prosím, nechtěj.“

Hledala jsem v jiných klášterech a za půl roku po návštěvě Šternberku jsem měla setkání s Pánem a po něm jsem naprosto přesně věděla, že mám vstoupit právě tam. V tom okamžiku ze mě Bůh sejmul hrůzu z těch mříží a naopak mé srdce vši silou přitáhl k onomu řeholnímu společenství, tedy ke klariskám-kapucínkám.

Jak to bylo dál? Stala jste se řádovou sestřičkou?

Nejdřív jsem musela dokončit střední školu. Pak sestry vyžadovaly, abych ještě rok pracovala. Nastoupila jsem tedy v Rajhradě u sester těšitelek jako manuální pracovnice. Pomáhala jsem se vším možným, než jsem konečně vstoupila do svého vysněného kláštera. Zde jsem byla v postulátu rok a půl, když se začala projevovat moje nemoc – roztroušená skleróza. Nejdřív se mi hrozně točila hlava a zničehonic jsem přestala chodit.

Dnes už vím, že to byla moje první ataka. Lékaři tenkrát ale nemohli zjistit, co mi je. K příznakům se přidalo škrubání

těla. Doktoři mě tehdy léčili tak, že mi dali infuze hořčiku, ale podrobnější vyšetření mi nedělali, takže moje tělo dostávalo zabrat. Po první atace mě sestřičky nechaly týden ležet, odpočívát. Ale protože v klášteře nejde, aby člověk ležel a nic nedělal, bylo nutné, abych vstala a pracovala. I když jsem nemohla, nějakým způsobem jsem musela fungovat. Tím se nemoc ještě zhoršila. Pak už to bylo neúnosné a sestřičky mě musely poslat z kláštera domů.

Když jsem se vrátila do Ostravy, potřebovala jsem si najít doktory – a trvalo docela dlouho, než mě objednali na nějaké vyšetření. Mezitím jsem byla už tři měsíce ležák. Ani mi tak nevadilo, že jsem nemocná, ale hrozně mě trápilo, že nemohu být v klášteře. Když mi zhruba po půl roce řekli diagnózu, oddychla jsem si, že se už konečně mohu léčit na správnou nemoc. První léčba zabrala tak, že jsem z ležáka na poslední dva měsíce v životě ještě chodila po svých. Druhá ataka mě už upoutala na vozík.

Před kolika lety se to stalo?

Přibližně před osmi. Do kláštera jsem se už vrátit nemohla, ale se sestrami jsme stále v kontaktu.

Co vám na tuto těžkou situaci řekl Bůh?

Byla jsem tenkrát z Boha hrozně zklamaná. Když jsem vstoupila do svého vysněného kláštera, měla jsem pocit, že přistupuji k oltáři za svým ženichem Ježíšem. A tím, že jsem musela klášter opustit, mi bylo, jakoby mi Ježíš na svatbě řekl: „Ne, nechci tě.“ A to byla pro mě ta největší bolest, větší než nějaká roztroušená skleróza nebo že jsem byla ležák. Nastalo pro mě takové roční období temna. Ale jen do

doby, než jsem jela na duchovní obnovu společenství Vstaň a choď.

Co vás tam tak oslovilo?

O duchovní obnově mi řekly právě sestřičky ze Šternberku. Oslovilo mě zdejší společenství, jak funguje. Že se tam nedělají rozdíly mezi jezdíci a chodíci, ale že jsme všichni milovanými Božími dětmi. Někdo má handicap viditelný a někdo ukrytý, ale navzájem si můžeme sloužit a radovat se, že Pán je uprostřed nás, miluje nás a uzdravuje.

Když jsem se ocitla na obnově Vstaň a choď poprvé, viděla jsem ve všech těch jezdících bratrech a sestřích, kteří jsou na tom zdravotně třeba ještě hůř než já, jak zářili Kristem. Byli tak nádherně plní Boha, tak podobní Kristu na kříži, že jsem pak také chtěla být Kristu tak podobná jako oni. Prosila jsem Pána, aby mé utrpení a nemoc nebyla jenom tak zbůhdarma, ale abych to všechno mohla sjednocovat s Ježíšovou obětí. Utrpení nevyhledávám, ale když už je, tak ať z toho má aspoň někdo užitek.

Jak se vyvíjel váš další duchovní život?

Vstaň a choď obnáší celoroční formaci, kdy nás jezdíci i chodící podporují ke službě a k tomu, abychom ji vůbec našli. Co se mě týká – touha zasvětit své srdce Pánu neochladla, stále ve mně hoří. Spolu s Lenkou a Milanem, vedoucími společenství, jsme se rozhodli založit skupinku, která by žila s Ježíšem se závazky. Jde o takový druh zasvěceného života, protože „jezdícího“ člověka do kláštera nevezmou. Tohle je díra na trhu (směje se), a tak jsem ráda, že i ve Vstaň a choď pracujeme na tom, abychom tuto díru zaplnili.

Co to znamená v praxi?

Ještě nemáme žádné sliby, nic takového, ale třeba jednou časem budou... Nežijeme v klášteře, ve svém domově. Jsou to takové misie lásky, kdy svědčíme o životě s Bohem tam, kde jsme. Svědčíme, jaké je to krásné být milovanými dcerami a syny Nejvyššího Krále. Je nás celkem pět.

Máme určité pilíře, což jsou například adorace každý den alespoň 15 minut, čtení z evangelia a v 15 hodin se online modlíme Korunku k Božímu milosrdenství. Naše společenství má také jednou za měsíc setkání s Lenkou a Milanem, kde se sdílíme, co kdo prožil s Pánem, kam ho za ten měsíc zavedl. Je to takový čas modlitby a sdílení.

Popsala byste nám váš den?

Ten je pokaždé jiný. Záleží i na tom, jak jsem na tom zdravotně a jak se vyspím, protože roztroušená skleróza je hodně kolísavá nemoc a kvůli lékům někdy špatně spím. Je to tedy různé. Ale většinou si ráno pustím online adoraci a při ní se modlím i s verši Písma na den. Jde o takový čas s Pánem, kdy jsme spolu a nechávám do sebe proudit jeho lásku. Protože když jako první věc nezahlednu Ježíšův láskyplný pohled, nemám pak dost lásky ani pro ty druhé. Takto mě Pán hned zrána naplní radostí do celého dne.

Pak většinou s bráchou vaříme. V poledne si na TV Noe pustím mši svatou a po obědě přichází na řadu telefonní služba, kdy si volám s někým, komu je smutno, je sám, potřebuje poradit, povzbudit, spojit se v modlitbě... V 15 hodin míváme s naším společenstvím zmíněnou Korunku k Božímu milosrdenství a odpoledne přichází zbytek rodiny z práce domů a žije-

me rodinný život. Večer mám také určený čas s Ježíšem a shrnuji si s ním uběhlý den.

Máte nějakou oblíbenou modlitbu?

Jsou různé, protože když se dlouho modlím jednu a tu samou, přestanu vnímat slova, takže je střídám, aby život s Ježíšem byl dynamický a živý.

Jak se dnes díváte na to, že jste mohla být v klášteře jenom rok a půl? Zůstalo vám něco z té zkušenosti?

Nevnímám to jako ztracený čas nebo jen jako nějakou ochutnávku. Naopak. Naučila jsem se tam mnoho věcí – kontemplativnímu životu s Pánem, přímluvné modlitbě, životu ve společenství, vedení skupinky či doprovázení, jak vést lidi k Bohu, což využívám nejen ve Vstaň a choď. Člověk nesmí hledět na to, co už nemá, ale na to, co může ruku v ruce s Pánem ještě vykonat. Může se stát, že jednou budu ležák napořád a věřím, že Pán bude dělat velké věci i pak, když se spojí modlitba s obětí.

To, co vás bolelo – Ježíši, ty mě nechceš? –, je tedy pryč?

To už je dávno pryč! To fakt trvalo jenom asi rok. Pak jsem se dostala právě do Vstaň a choď. Jak čas ubíhal, Pán mi uzdravoval rány. Zároveň mě tulil ke svému srdci víc a víc. Když jsem byla v klášteře, měla jsem pocit, že intenzivní život s Ježíšem mohou žít pouze v kontemplativním řádu. Ale teď vidím, že to vůbec není pravda, že se dá žít intenzivní život s Ježíšem uprostřed tohoto světa, uprostřed jeho hluku, protože On je v tom všem s námi!

Bratři Františkáni

(Převzato z Katolického týdeníku, redakčně kráceno)

ROZHOVOR

S Radkou a Martinem Jindrovými jsme se potkali v Hoješíně během dovolené rodin z naší farnosti a přinášíme vám rozhovor s nimi. Jsou součástí komunity Benediktus, komunity s lidmi s mentálním postižením žijící v Modletíně na Vysočině.

Radko, Martine, můžete se nám představit?

Radka: Jsme manželé, bydlíme na Vysočině v slaměném domku, máme jednoho syna, dva psy a kočku. Toužíme denně chválit Boha a chceme, aby On byl naším středem, středem naší rodiny a všeho, co děláme.

Jak jste se dostali ke komunitě Benediktus?

Radka: Já jsem vystudovala sociální práci a hledala jsem zaměstnání ve svém oboru. Potkala jsem Benediktus přes svoji kamarádku, která tam dělala dobrovolnici.

Martin: Já jsem přišel z jiného oboru přes Radku rok po ní. Začal jsem pracovat jako projektový a finanční manažer a také jako osobní asistent.

Co v Benediktu děláte, jaký je denní program, jak trávíte čas s lidmi s mentálním postižením?

Radka: Každé ráno začínáme společným úvodem do dne. Sejdeme se všichni, kdo jsme ten den v práci, spolu s klienty, máme zamyšlení, společnou modlitbu a pak si řekneme, co nás ten den čeká. Pak se asistenti s klienty rozejdou do dílen. Pracují v dílně dřevařské, kde vyrábí dřevěná autíčka, v dílně na sušení ovoce, v dílně zahradní, v dílně keramické, výtvarné a hudební. Máme v komunitě vlastní kapelu BeneBend, která každý týden zkouší a několikrát za rok koncertuje na různých akcích.

Pořádáme i akce pro veřejnost, největší z nich je Modletínská pouť ke svatě Anně. Všim, co děláme, ať už v dílnách nebo na těchto akcích či na přednáškách ve školách, chceme ukazovat dary lidí s mentálním postižením.

Jinak čas v komunitě trávíme normálním životem. Když přijdeme z práce, děláme věci, které dělají i lidé mimo komunitu – rádi jíme, staráme se o zahradu, slepice, uklízíme si pokoj, vaříme, chodíme na procházky, jezdíme do kaváren, restaurací, na bowling, do kina, do bazénu.

Já mám v Benediktu na starost personálistiku, akce s dobrovolníky a pro veřejnost a také řízení sociálních služeb.

Martin: Už přes deset let jsem vedoucím komunity, věnuji se taky finančnímu řízení a stavebním akcím v našem areálu. Taky mě moc baví být součástí naší kapely.

Co pro Benediktus znamená být součástí mezinárodního společenství Archa?

Radka: Znamená to patřit do velké rodiny, která žije a smýšlí podobně, přestože je roztroušena po celém světě. Baví nás ten přesah, to, že nežijeme jen v malé vesničce na Vysočině, ale jsme součástí něčeho velkého. Pravidelně nás doprovází velvyslanec Mezinárodní Archy, který k nám jezdí a pracuje s námi na rozvoji.

Být Archou také znamená nést určitou značku, asi jako když přijдете do McDonald's, víte, co můžete čekat. Když jde dobrovolník do nějaké komunity Archa někde ve světě, ví, co může očekávat. Archa nabízí určitou vysokou laťku soužití lidí s mentálním postižením s lidmi bez postižení. Soužití, společná práce a společný život jsou založeny na vzájemných rovnocenných vztazích. Archa má v této oblasti přes 60 let zkušeností a dobré praxe.

Martin: Pro nás je také velmi důležitý duchovní rozměr, který Archa má. Spiritualita je jedním z pilířů komunity. Komunity Archa ve světě jsou v různých kulturách, a tedy i v různých náboženstvích. My stojíme na křesťanství a vidí-

me, že je to zdrojem bohatství nejen pro nás, ale i pro široké okolí. Dalším z pilířů Archy je smysluplná činnost a přesah ven. Lidé s postižením vyrábí věci, které mají hodnotu, které jsou krásné nebo užitečné a které si lidé rádi koupí.

Benediktus znamená Požehnaný. Jaké největší požehnání jste v komunitě za poslední období prožili?

Radka: Vidíme, že jsou to vztahy v komunitě, to, že se máme rádi, je nám spolu dobře. Přes všechnu odlišnost a různé zádrhly zůstáváme v jednotě, pokoji a radosti. Těšíme se na sebe. A neaktuálnějším požehnáním je nově postavený dům chráněného bydlení Pekárna, který teď v říjnu budeme otvírat.

Jaké máte nápady do budoucna, které byste rádi v komunitě realizovali?

Radka: V blízké budoucnosti chceme opravit sousední chatičku, kterou jsme odkoupili jako domek pro asistenty, chceme do komunity zvát ještě více lidí na různé akce, i na ty duchovní. Také bychom rádi v komunitě měli více dlouhodobých dob-

rovolníků nejen ze zahraničí, aby život domu nebyl tolik závislý na střídajících se zaměstnaných asistentech.

Martin: Vnímáme také povolání být dál nějakým obohacením pro církev. V našem krásném místě například nabízíme prostor pro odpočinek duchovně sloužícím lidem. Podle zájmu se můžou přidat k životu komunity a nabrat tím třeba nějaké občerstvení nebo nadhled pro svoji službu a život.

Zvete mladé lidi, aby strávili v Benediktu nějaký delší čas jako dobrovolníci. Čím je lidé s mentálním postižením mohou obohatit do dalšího života?

Martin: Komunita je s dobrovolnickou činností spjata od samého počátku. Krátkodobí dobrovolníci nám po celou dobu

pomáhali a pomáhají s budováním komunity a jsou i přáteli našim klientům. Chodí k nám také praktikanti. Děláme firemní dobrovolnictví i workcampy, české i zahraniční. Teď máme touhu, aby u nás žil dobrovolník nejméně rok, i více. A vypadá to, že na konci října přijede jedna slečna z Francie a stráví s námi jeden rok. Dobrovolníci jsou pro nás vždy obohacením, přinášejí živost, nespoutanost, vymyšlejší s klienty věci, na které zaměstnanci nemají čas. A vidíme, že komunita je obohacením zase pro ně. Poznají jinakost, otevřenost, jsou přijímáni, mohou vstupovat do nových křehkých vztahů s lidmi s postižením, mohou si vyzkoušet svoje dovednosti, vidět svoje obdarování i limity.

Marta Hanušovská

BUEN CAMINO, PEREGRINO

„Pavle, zrušili nám zájezd do Dolomit, nepůjdeme místo toho do Santiaga?“

„Jak tě to napadlo? To neujdeš.“

„Viděla jsem dokument *Každý krok se počítá* s Kazmou na ČT2 a šli bychom jen 200 km.“

„OK, to ujdeš.“

Tak teď už stačí jen sehnat levné letenky, naplánovat trasu, pořídit si boty Altra 8, koupit lístky na rychlovlak (trošku stres sobotní noci, zbyly na nás poslední 2 jízdenky v první třídě, cenu neřešíme, Pavel si je dá k narozeninám 😊), dámský batoh nabalit do 6 kg včetně spacáku bez jídla.

Dále zpověď, Kvapilíkovo novokněžské požehnání, Ignácovo poutnické požehnání....

Je 9. 9., Pavel má narozeniny, hustě lije a my odlétáme z Prahy do Madridu.

V letadle plném španělských turistů jsou jen 3 osoby ve sportovním, my dva a slečna, která sedí vedle nás a chystá se překvapivě také do Santiaga. Půjde Primitivo, my jdeme Francouzskou cestu. Je to náhoda, že sedíme vedle sebe my tři?

V Madridu je krásně, sluníčko pálí, přesedáme na rychlovlak, frčíme si 300 km/h do městečka Ponferrada, kde je začátek naší pouti.

Jak probíhá náš den? Začínáme ranními chválami a vylosováním či určením si úmyslu, za který každý den pouti a růženec (růžence) obětujeme. Ráno se snažíme vyrazet kolem sedmé hodiny, v tu dobu je

ještě tma, ve Španělsku se rozednívá až po osmé.

Cestu nám ukazují bludičky – ostatní poutníci se svými čelovkami. Někdy vidíme krásné východy slunce, někdy se ztrácíme ve vsudypřítomné mlze. Trasa je dobře značená, ať už patníky se směrovkami a informací o zbývajících kilometrech do Santiaga, nebo žlutými šipkami či svatojakubskou mušlí.

Po dvou hodinách chůze už netrpělivě vyhlížíme sympatickou hospůdku, kafe grande s mlékem a nezbytný croissant.

V poledne většinou natrefíme na kostelík, kde se pomodlíme Anděl Páně a v jeho blízkosti něco málo pojíme.

Kolem třetí, čtvrté, jsme většinou již v cíli na ubytovně pro poutníky zvané albergue, kde každý den dostáváme razítko do průkazu poutníka, tzv. credencialu.

Vyprat, umýt se, najíst, odpočinout si, potom malý či větší výlet po okolí, mše svatá s poutnickým požehnáním a poutnickou hymnou, společné nešpory, občás Brufen na svalovou únavu, špunty do uší a do postele nabrat co nejvíc sil ve spánku.

Jednoduchý denní režim nás dostal do neuvěřitelného souladu s námi i s ostatními poutníky, odkryl pocity neobyčejné radosti

a štěstí, které v sobě máme, jen při všech našich povinnostech a starostech je skryt pod nánosy každodenního shonu života.

Zážitky, postřehy

Španělé mají poutníky v úctě, pozdrav buen camino je vsudypřítomný. Žijí hlavně večer, rádi se setkávají. Moc hezké bylo, když ve všední den na mši byl zcela zaplněný kostel místními a po mši (v 9 večer) se přesunul (přebelhal – jednalo se většinou o starší ročníky) na náměstí do kavárniček, kde shromáždění pokračovalo. Nebo v malé zapomenuté vesničce vysoko v horách, kde se prakticky všichni obyvatelé z cca 20 chalup sešli večer, už skoro za tmy, na návsi na kus řeči po celodenní dřině na farmách.

Dobře, že jsme neminuli O Cebreiro s kostelem PM Královny, kde se v roce 1300 stal eucharistický zázrak. Bylo zataženo, pršelo, my jsme měli před sebou hory, asi největší převýšení. Ladění toho dne bylo tmavé, tmavá obloha, černá mušle, černí slimáci, kravská a koňská lejna na cestě, ale byl čtvrtek, my jsme se modlili růženec světla. Tma světlo nepohltila – zúčastnili jsme se mše svaté. Po jejím konci byli poutníci knězem – bratrem františkánem! – vyzváni, aby přišli do presbytáře, stoupli si kolem oltáře a každý řekl, ze které země je. Poté se udělovalo speciální poutnické požehnání a četly přímlyvy v mnoha jazycích, a tak ho Pavel mohl u ambonu přečíst také v češtině. Tímto způsobem jsme se seznámili s našimi soupeťníky, od této chvíle jsme pro ně byli ČEKO. V dalších dnech jsme se často během cesty na různých místech potkávali, zdravili se a měli pocit blízkosti, protože většina z nás měla podobné tempo

a plán dílčích etap. Důvody pro absolvování pouti nebyly u jednotlivých lidí pouze duchovní, takoví poutníci byli překvapivě v menšině. Někdo šel jen tak pro radost, někdo chtěl vyzkoušet, co fyzicky zvládne, někdo toužil poznat turisticky zajímavou Galicii, jiný hledal společnost, někdo se snažil uniknout ruchu světa, někdo si nechtěl nechat ujít možnost poznat Camino jako globální atrakci. Někdo si nesl všechny věci v batohu na zádech, hodně poutníků šlo na lehkou, když si zavazadla nechali posílat speciálními taxíky mezi jednotlivými ubytováními.

Na cestě převažovali španělsky mluvící poutníci, kromě domácích Španělů především lidé z Latinské Ameriky – Mexika, Peru, Argentiny, Kolumbie, Venezuely, Chile, velmi početní byli poutníci z Brazílie, Kanady, USA. a pro nás překvapivě také z Asie, především z Jižní Koreje. Ze střední Evropy nás byla jen hrstka, během pouti jsme potkali pár Němců, dva Čechy, dva Slováky, dva Maďary, jednu Polku a jednoho Rakušana. Prostě úplný Babylón národů. Ale jak říkal jeden kněz v kázání, mluvíme sice tolika různými jazyky, ale všechny nás spojuje láska a víra v jednoho Boha.

Co Camino dalo

Nezapomenutelných 10 dnů naplněných neuvěřitelnou lehkostí bytí, vzájemnou

sounáležitost mezi sebou, s ostatními poutníky a s Pánem.

Zkušenost, že i po 35 letech je nám spolu krásně. Vědomí, že smyslem pouti je především cesta a lidé na ní, ne pouze dosažení cíle.

A co vzalo

Pavlova strýce, o jehož úmrtí jsme se dozvěděli u výhledu na klášter Samos. Iluze, že se obejdeme bez mobilu. A v součtu nás obou 5 kg tělesných tuků. Deo gracias. Nikdy nezapomeneme.

Pavel a Elen Vicherkovi

FARNÍ VÝLET RODIN DO RUDICE

V sobotu 19. října se uskutečnil ve farnosti 2. farní výlet. Výlet začal rychlou modlitbou na parkovišti, zima a vítr opadl a my klesající do údolí žasli nad krásami stvoření. Jako sv. František jsme objevovali zákoutí jeskyní a jako laňky (fakt i s kočárkem!) lehce našlapovali po jakoby kořenitých schodech do údolí, kde proud vody padal téměř do hlubin země naší.

Jedna z účastnic shrnuje výlet těmito slovy: „Byl to krásný výlet v okolí Brna. Ani jsme netušili, jaké krásy tu máme.“ Nakoukli jsme do viditelně přístupných jeskyní, poštěstilo se nám vidět i netopýra a děti prolezly kdejakou skulinou a vylezly, kam se jen dalo. Dokonce nás kolem skal provázely i mlsné kozy. Od únavy nám pomohla nejen káva v Rudickém mlýně, ale i poutavé vyprávění jeho průvodce a autora pohádek z Rudice a okolí, pana Jana Dobeše. I přes

počáteční chladnější počasí kolem poledne vykouklo sluníčko, které nás prohřálo a povzbudilo k dokončení našeho okruhu. Bohu díky za krásný výlet. Myslím, že si jej všichni náramně užili. (MM)

Barbora Ondrušková

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE

Během tří podzimních sobot v naší farnosti proběhla duchovní obnova pro manžele, kterou pro nás připravila komunita Emanuel.

Provázeli nás manželé Cenkoví, hudbou i modlitbou přispívaly další dva manželské páry z komunity Emanuel a nespočet dalších členů komunity se za nás modlilo. Duchovního doprovázení se ujal o. Didak. Velký díky patří i těm, kteří pro nás připravovali zázemí na faře.

Kdybych měla ve stručnosti říct, co nekrásnějšího mi dala tato obnova, byla by RADOŠT a NADĚJE.

Díky skvělým přednáškám jsem si uvědomila, jak velkou radost z každého manželství má sám Bůh a že na to manželství nikdy nejsme sami, když se nepohodneme, vždycky je s námi někdo, kdo nás usmíruje, když přijdou těžkosti, nikdy je neneseme sami.

Velmi oceňuji i postřehy a rady ryze praktické stran výchovy a fungování rodiny. Myslím, že mnozí z nás do manželství vstupují se skvělými ideály a předsevzetími, které se někdy můžou trochu ztrácet v rutíně dennodenních povinností a tohle byla výborná příležitost připomenout si je a získat nový elán pro jejich uplatňování.

Velikým darem (asi nejvíc pro manželství s malými dětmi 😊) byl čas pro pár – jak krásné bylo vyrazit na rande!

Byla to také jedinečná příležitost setkat se s dalšími lidmi z farnosti, trochu se poznat, vzájemně se obohatit svými myšlenkami a zkušenostmi.

Byl to překrásný čas s mým mužem a Bohem. Jsem za něho vděčná. No a jak říkal můj manžel, tohle si musíme zopakovat!

Kateřina Burianová

HUSOVICKÝ FAŠANK

Do Husovic jsme 1. března 2025 dorazili jako dva poutníci – farář a jeho věrný přítel šohaj – zvědaví na fašankové veselí, o němž jsme slyšeli nemálo příběhů. Sotva jsme vstoupili do víru masopustního roje, byli jsme varováni: „*Hlavně netančete s medvědem! Nebo se budete do roka divit.*“ Medvěd byl vskutku jak utržený z řetězu – protácel děvčata, lezl po stromech, dělal kotrmelce a poskakoval po všem, co se mu vyskytlo v cestě. Nutno říci, že měl velký podíl na celém fašankovém veselí.

Masopustní průvod se vydal na cestu celými Husovicemi a my se k němu s radostí přidali. Navštívili jsme několik domácností, kde jsme byli štědře obdarováni dobrotami, mezi kterými hrála prim potivá slanina. Tu si slaměný mužík v každé domácnosti hrdě napíchnul na svou šavli a nesl ji jako trofej, která se v průběhu dne stala předmětem obdivu.

Mezi fašankovými maskami nechyběli městský policista, myslivec, voják, ale ani vězeň či americký prezident Donald

Trump. Celou atmosféru podtrhovala lidová hudba, která nás provázela na každém kroku. Slivovice tekla proudem, koláče se roznášely a radost byla nakažlivá.

Zakončení průvodu na Orlovně se neslo ve znamení zabijačkových hodů. Večer pak pokračoval tancem, smíchem a zpěvem. Z Husovic jsme odcházeli s plnými žaludky, vesele rozjímání a s pevným přesvědčením, že pokud nás do roka něco překvapí, bude to jen další důvod k tomu se sem opět vrátit.

M. a V. Dobešovi

PLÁNOVANÉ AKCE V HUSOVICÍCH

- 12. dubna: Velikonoční dílničky na Orlovně
- 13. dubna: Křížová cesta v přírodě
- 3. května: Pouť do Křtin
- 1. června: První svaté přijímání
- 21. června: Husovické hody

ENCYKLIKA DILEXIT NOS

Papež František oznámil v červnu loňského roku svůj úmysl napsat encykliku zabývající se Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým a vyzval věřící, aby jej podpořili svou modlitbou. Nová encyklika *Dilexit nos* (Zamiloval si nás) byla uveřejněna 24. října 2024. Tím, že nemá přesného adresáta a obsah, se týká každého lidského srdce, je určena každému věřícímu, někdo tuto encykliku dokonce nazval dopisem papeže každému věřícímu.

Nová encyklika vyzývá k obnově autentické zbožnosti, abychom nezapomněli na laskavost víry, radost ze služby a na zápal poslání: protože Ježíšovo Srdce nás podněcuje k lásce a posílá k našim bratřím a sestrám. Skládá se z krátkého úvodu a pěti kapitol a na závěr je uvedena papežova modlitba.

„On si nás zamiloval,“ říká svatý Pavel na adresu Krista (Řím 8,37), abychom poznali, že od této lásky nás „nikdy nic nemůže odloučit“ (Řím 8,39). „Jeho otevřené Srdce jde před námi a očekává nás bez podmínek, aniž by vyžadovalo nějaký předchozí předpoklad, aby nás mohlo milovat a nabídnout nám své přátelství: On nás miloval první (srov. 1 J 4,10). Díky Ježíši „jsme poznali a uvěřili lásce, kterou má Bůh v nás“ (1 J 4,16) (1).

První kapitola „Důležitost srdce“ vysvětluje, proč je nutné „vrátit se k srdci“ ve světě, v němž jsme v pokušení „stát se nenasytnými konzumenty a otroky soukolí trhu“ (2). Činí tak na základě analýzy toho, co rozumíme pod pojmem „srdce“:

Bible o něm hovoří jako o jádru, „které se skrývá za vším zdáním“ (4), o místě, kde „nezáleží na tom, co se ukazuje navenek nebo co je skryto, tam jsme sami sebou“ (6). K srdci vedou otázky, na nichž záleží: jaký smysl si přeji pro svůj život, rozhodnutí nebo činy, kdo jsem před Bohem (8). Papež poukazuje na to, že současné znehodnocování srdce vychází z racionalismu a materialismu, takže ve filozofickém myšlení byly upřednostňovány pojmy jako „rozum, vůle nebo svoboda“. A nenašlo se místo pro srdce, „dokonce ani myšlenka osobního středu“, který může vše sjednotit, totiž láska, nebyla široce rozvinuta (10). Místo toho je podle papeže třeba uznat, že „já jsem mé srdce, protože to je to, co mě odlišuje, konfiguruje mě v mé duchovní identitě a uvádí mě do společenství s ostatními lidmi“ (14).

František kritizuje příliš racionalistické či technokratické myšlení, upozorňuje na jednu podstatnou věc: „Algoritmus fungující v digitálním světě ukazuje, že naše myšlenky a rozhodnutí naší vůle jsou nastaveny mnohem více podle standardů, než bychom si vůbec pomysleli. Jsou snadno předvídatelné a manipulovatelné. Ne tak srdce.“ (DN 14) Tato předvídatelnost je využívána a zneužívána a stává se nástrojem manipulace.

Druhá kapitola „Skutky a slova lásky“ je věnována Kristovým skutkům a slovům lásky. Gesta, jimiž s námi jedná jako s přáteli a ukazuje, že Bůh je „blížkost, soucit a něha“. Jeho pohled „zkoumá hlubiny tvé bytosti“ (39), ukazuje, že Ježíš „věnuje

veškerou svou pozornost lidem, jejich starostem, jejich utrpení“ (40). A to takovým způsobem, „že obdivuje dobré věci, které v nás rozpoznává“ jako v případě setníka, i když je ostatní ignorují (41). Jeho nejvýmluvnějším slovem lásky je „přibítí na kříž“ poté, co oplakal svého přítele Lazara a trpěl v Getsemanské zahradě, vědom si vlastní násilné smrti „z rukou těch, které tak miloval“ (46).

Ve třetí kapitole „Toto je Srdce, které tolik milovalo“ papež připomíná, jak církev uvažuje a v minulosti uvažovala „o svatém tajemství Srdce Páně“. Činí tak s odkazem na encykliku Pia XII. Haurietis Aquas, o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu z roku 1956.

Papež nás pak vyzývá, abychom obnovili úctu ke Kristovu Srdci také proto, abychom čelili „novým projevům ‚spirituality bez těla‘, které se ve společnosti množí“ (87). Je třeba se vrátit k „vtělené syntéze evangelia“ (90) tváří v tvář „společenstvím a pastýřům zaměřeným pouze na vnější aktivity, strukturálním reformám postrádajícím evangelium, obsedantním organizacím, světským projektům, sekularizovanému myšlení“ (88).

V posledních dvou kapitolách papež František vyzdvihuje dva aspekty, které by „úcta k Nejsvětějšímu Srdci měla spo-
jovat, aby nás nadále živila a přibližovala evangeliu: osobní duchovní zkušenost a komunitní a misijní angažovanost“ (91).

Pátá a závěrečná kapitola „Láska pro lásku“ prohlubuje komunitní, sociální a misijní rozměr každé autentické oddanosti Srdci Kristovu, která tím, že nás „vede k Otci, posílá nás k bratřím“ (163). Ve skutečnosti je láska k bratřím „největším gestem, které mu můžeme nabídnout na oplátku za tuto lásku“ (167).

Text uzavírá tato Františkova modlitba: „Prosím Pána Ježíše, aby z jeho svatého Srdce pro nás všechny vytryskly řeky živé vody, které by uzdravily rány, jež si sami způsobujeme, posílily naši schopnost milovat a sloužit, podnítily nás, abychom se naučili společně kráčet ke spravedlivému, jednotnému a bratrskému světu, dokud nebudeme společně šťastně slavit hostinu nebeského království. Tam bude vzkříšený Kristus, který všechny naše rozdíly sladí světlem, jež bez ustání proudí z jeho otevřeného Srdce. Kéž je vždy pozhnaný!“ (220).

Miriam Nováková

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIX, 1/2025, 13. 4. 2025**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík (šéfredaktor); Klára Špetíková**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 3. 2025.